

L'ESPORT CATALÀ

N.º 33

Boxa: El match Taylor-Baker

Jack Taylor, a l'esquerra, va fer diumenge passat un gran combat davant Al. Baker, a la dreta, venent per punts

Fútbol: El partit sorpresa Terrassa-Sans

Una sortida de Sabaté en repel·lir un fogós atac de Toni Juan. És d'observar la posició defensiva dels cinc egarencs per contenir l'arrencada del davanter unionista

30 cts.

Tennis

Després dels darrers esdeveniments del «Pompeia»

En comunicar al Pompeia la composició definitiva de l'equip alemany per al match-revenja convingut, va anunciar el propòsit de millorar el resultat aconseguit a Mannheim i que, com ja és sabut, va ésser favorable al Mannheim L. T. C., per 5 victòries a 4.

Ja hem vist com aquell propòsit s'ha convertit en realitat. Els alemanys han guanyat sis partits dels nou jugats.

No sabem si els nostres amics del Pompeia n'havien format cap, de propòsit; però el cert és que, no obstant celebrar-se el match en llur propi estatge i comptar amb el gens despreciable reforç Flaquer-Andreu, la victòria ha estat per als tennistes de les terres del Rin.

Cap significació té guanyar o perdre un match de cortesia com el que amb tant d'encert han organitzat els competidors Barcelona (amb el Quen's Club, de Londres) i Pompeia (amb el Mannheim). El que cal, precisament, és que de matches d'aquests n'hi hagi un "cada mes" i que el Turó entri també a l'"enconada competició" abans alludida, i que, dit sigui de pas, ens permetem dir-ho així, perquè els respectius dirigents dels esmentats cercles ja saben prou bé que en les nostres manifestacions no hi ha cap ni una engruna de mala intenció.

El que té importància per la seva pròpia derivació és, respecte a Pompeia, que els seus més insignificants dirigents, i per tant organitzadors, siguin alhora els líders obligats de l'actuació esportiva; és, que els mateixos organitzadors siguin els propis defensors...

Així és sempre, i així veiem sempre el mateix quadre:

Noblom està fent un partit desesperat, car tant pot guanyar-lo com perdre'l, i mentre corre a la xarxa per arrebregar una deixada, una veu estident fereix l'espai cridant:

—Senyor Noblom, no tinc pilotes!...

I al mateix temps, des de darrera un filat de la pista, el bon Magí avisa:

—Senyor Noblom, el demanen per telèfon!...

En Noblom perd aquella jugada per haver frenat en sentir-se implorat per partida doble: acaba malament el joc, dona pilotes a l'impacient, acut al telèfon, i quan torna, diu, adreçant-se a una llotja:

—Raimundita, pregunta a qué hora empieza el baile!...

Aquest cas és clàssic a Pompeia. Aquest cas no ha de repetir-se. A la pista cal donar el màxim d'esforç. Situat en pla d'organitzador, cal estar amatent per atendre-ho tot i a tothom.

No voldríem que els amics de Pompeia es molestessin per la nostra claredat d'expressió, per més que tenim la seguretat completa que ells mateixos, íntimament, estaran d'acord amb nosaltres.

ECONÒMIC PER LA SEVA QUALITAT

ÚNICS PER A LA VENDA

MARIANO SANCHO, S. A.

Passeig de Gràcia, 99
Telèfon G. 384

Ho hem volgut comentar per ésser una de les causes dels resultats anèmics obtinguts pels capdavanter del popular cercle de les competicions internacionals suara celebrades.

Pel que fa referència a altres tennistes concursants, hem d'esmentar, en primer lloc, la puntuació aconseguida per J. Andreu, entre els homes, i per la senyora de Pons, entre les dames; puntuació que serveix de premi a l'actuació d'aquells, com a resultat de llur constància en l'entrenament.

Dissortadament, aquests casos són menys abundosos del que cal.

Per altra banda, hem de doldre'ns de l'abstenció dels jugadors catalans Morales i Sindreu, així com de la senyoreta Fontrodona, ja que en un concurs de la importància del darrer internacional, és encara més necessària la concurrència de tots, tant per a la classificació global possible com per al profit que de tals encontres se'n pot treure.

Juanico, vençut pel Dr. Buss, en tres sets, amb motiu del match Mannheim-Pompeia, ens ha donat una veritable sorpresa en oposar-se amb Kehrling, a qui semblava que anava a vèncer. Indubtablement, ha estat el seu millor partit jugat. En canvi, en el partit de parelles, un dels contrincants de les quals era precisament el mateix campió hongarès, va ésser talment un altre: no es manifestà aquella violència en l'atac ni la precisió dels cops del seu anterior partit. Es per això que no ens volem entusiasmar massa amb aquella verament magnífica "performance", per més que aquesta ha fet reviure el nostre optimisme respecte de l'esmentat jugador de Pompeia.

En termes generals, l'actuació dels tennistes catalans permet, aquesta vegada, concebre esperances d'un prompte i decidit progrés, tan necessari per a poder imposar-se en futures competicions.

Aquesta és la primordial finalitat del mestratge implantat pels nostres principals cercles.

Tornant al comentari del concurs, el desenrotllament d'aquest ha tingut un acabament esplendorós quant al resultat del match final entre Kehrling, guanyador l'any 1923, i Flaquer, el dels grans triomfs.

Ha estat un dels partits més ardidament disputats, puix que ambdós contrincants s'han manifestat en plenitud de forma. Cert és que el campió hongarès va perdre algunes pilotes per manca de rendiment de cames, però cal constatar que la tècnica emprada per Flaquer va obligar a aquell a situar-se constantment al fons i per consegüent va mantenir-lo allunyat de la xarxa, on Kehrling es tan formidable i decisiu com sempre.

Així pogué el defensor del Turó fer algunes deixades, amb l'art i l'eficàcia amb què Flaquer executa aquesta jugada.

També va aconseguir el jugador català un bon nombre de punts amb el seu fort i col·locat servei, mentre el seu contrari va fallar mantes vegades.

Resumint: Flaquer va imposar-se des del primer moment, sabent no inquietar-se gens en remuntar i prendre-li l'hongarès el primer set.

Van acabar les belles sessions de gran tennis, dolent-nos que la concurrència no fos tan nombrosa com mereixia l'esforç dels organitzadors, i davant la transcendència i la bellesa esportiva d'aquelles sessions no atinem a comprendre com hi ha tennista, encara, que en sigui contrari.

D. S. G.

Magnetos Bosch Bugies

La natació d'hivern

Del concurs per equips

El Club de Natació Barcelona ens ha preparat per a aquest hivern un altre concurs per a equips de nou nedadors, a semblança del celebrat l'any passat. Les modificacions que li ha fet sofrir, l'han millorat qui-sap-lo.

Dues essencials van ésser les finalitats per les quals va crear-se l'any darrer. L'una, la continuïtat de l'entrenament malgrat la temporada, i l'altra l'aconseguir que grups de pocs nedadors poguessin celebrar tot un festival de natació, això amb mires a un probable desplaçament.

Aquestes dues finalitats han estat conservades enguany, i la segona, fins potser superada, perquè les curses que es disputaran ara són molt més interessants, esportivament parlant, que les fixades l'any abans.

Cada una de les quatre curses de 100 metres, que s'hauran de córrer amb els quatre distints estils: lliure, over, braca i dors, constitueixen ja un veritable programa. Els 800 metres relleus potser tindran la virtut d'arribar a aconseguir que el temps de tres minuts justos en els 200 metres sigui una cosa corrent entre els nostres nedadors, i faran veure l'avantatge grandíssim que té l'entrenar-se a aquesta distància, tant per a corredors de velocitat com per als de mig fons.

De water-polo no cal parlar-ne gaire, car sobradament se sap que la millor manera d'aprendre de jugar-lo és precisament fent molts partits i amb equips ben diferents els uns dels altres, sobretot si són superiors.

Si aquest concurs d'enguany—al qual desgraciadament no han respost gaires als Clubs catalans, so's ho han fet l'Atlètic i l'Arenys—servís per fer sobresortir un nombre tan crescut de nedadors novells, alguns d'ells excel·lents ja, com l'any passat, ens donaríem per més que satisfets. La participació de cinc equips del Club organitzador és un dels millors símptomes de l'entusiasme desperat.

El seu començament tindrà lloc diumenge vinent, dia 22, a les onze del matí, i a la piscina del Barcelona, i tocarà lluitar a un equip d'aquest Club amb el que presenta l'Arenys.

HOMES MODERNS: REBUTGEU PERFUMS AFEMINATS!

AIGUA DE COLONIA-EXTRACTE
LOCIO-ROM QUINA-FIXADOR DEL CABELL

Per a Cavaller

L'HOME HA DE FER FLAIRE D'HOME

Personalismes, encara

Quan després de la liquidació del famós plet Cabot-Rossell semblava que a la Federació Catalana de Fútbol Associació havia nascut la calma i la tranquil·litat, heus aquí que els darrers fets ens vénen a demostrar que en el si de l'entitat cabdal del nostre fútbol segueix novament la mar de fons. No es pensi ara el lector que anem a intervenir en aquest assumpte aportant-hi un bagatge més o menys considerable de personalismes i de casos concrets, que és el que caracteritza l'activitat de tots els protagonistes d'aquesta tragicomèdia. No. El que anem a dir, és tota la nostra condolència davant d'aquest espectacle depriment i descoratjador que ens ofereixen els federatius del carrer de Bilbao.

Sense intenció de ficar-nos en les interioritats tenebroses dels afers de la Federació, bé ens cal dir que, mirat de portes enfora, tot aquest cúmul de petites misèries i de vel·leïtats imperialistes en les quals sembla concretar-se tota l'actuació dels dirigents del fútbol català, ofereix una lamentable perspectiva. A propòsit d'això, recordem que no fa pas gaires setmanes que des d'aquestes columnes vàrem dir textualment:

Avui, no obstant, queda un dubte difícilment esborrable; i és que els federatius potser s'han ajupit massa en llur afany de voler donar satisfacció a Ricard Cabot. Pensem que totes les oligarquies són detestables i que s'ha de tenir cura, en intentar fugir d'una, a no caure en braços d'una altra. I qui vulgui entendre'ns que ens entengui.

Sí. Creim que tot la intrínquilis d'aquest cas, rau, precisament, en el que diem en les precedents ratlles. El que passa, és que hi ha alguns senyors que, influenciats potser, per les activitats dictatorials, que tenen un èxit remarcable en certes penínsules, han confós el fútbol amb un camp acollidor per a les seves possibilitats mussolinianes. I amb això no s'hi val, què diantre! El fútbol català és una cosa de tots i de tothom, i els seus dirigents cal que no ho oblidin. Per damunt de totes les seves diferències familiars i de totes les egolatries, hi ha els interessos d'aquesta realitat formidable que és la Catalunya futbolística, la qual cosa és transcendental i infinitament superior a totes les seves misèries sacrifica tot a la satisfacció de veure acomplerts els seus desigs personals.

I cal fer avinent que ningú és imprescindible. El fútbol català podria passar-se molt bé sense la protecció paternal d'alguns prestigis de frase feta. Nosaltres preferim sempre un grapat d'homes de bona voluntat, que al davant de la Federació facin una tasca simplista, si volen, però entusiasta, que no pas tot l'ajut d'aquests herois de la mà esquerra i de les activitats subterrànies. Els darrers fets vénen a confirmar la certitud que tota l'habilitat faceciosament diplomàtica d'algú, no és pas suficient per a portar la tranquil·litat i la normalitat en el si de la Federació Catalana de Fútbol Associació. Més aviat hom pot constatar que, precisament, és aquesta mal entesa habilitat la que ha produït tot el maremàgnum actual.

I és que en el fons de totes les qüestions, cal aportar-hi una màxima dosi de bona voluntat i de bona fe — la desacreditada bona fe — per tal que s'agafin les drecceres de les solucions honorables. I el que manca en tot aquest batibull federatiu, és precisament això: bona fe.

REMARKS

L'ésser fort no és més que afer de voluntat.
Jack Dempsey.

Text d'un telegrama adreçat a Praga diumenge a les 5 i 40 minuts, en saber-se el resultat del partit Terrassa-U. E. de Sans:
"No acudir Varsovia, Cracovia ni Friburgo de Brisgovia. Regresad enseguida. Copa es nuestra."

Els negres estan ara de moda. A París triomfa el teatre "negre", i a Barcelona la boxa "negra" arravatà diumenge els aficionats que anaren a les Arenes.

Ja ho deia a la tarda un soci de l'Europa tornant de can Ràbia:

—No hi ha res a fer. Tenim la "negra".

Young Ciclone fou diumenge passat l'encarregat de refrescar amb la tovallola el seu company d'equip Pere Sàez. La ventada era molt forta i un senyor de primera fila estornudà.

—Qui és aquest que fa tant de vent?—demanà. En assabentar-se que es tractava de Ciclone l'home comprengué que no calia queixar-se, car un àlies semblant justificava la ventada.

Un vailet d'una masia propera al Vendrell esperava diumenge el pas dels ciclistes de la prova "Opel". De primer passà l'Otero, que l'homenet seguí amb la vista fins que desaparegué davant d'un núvol de pols.

Al cap d'un quart Musió seguia el capdavanter, i en passar pel seu davant el vailet li cridà signant amb la mà carretera enllà:

—Ara acaba de passar! Si apretes és teu!

El xicot cregué del cas sincerar-se en vista de la mentida que acabava de dir:

—Ja veureu—exclamà—, si li arribo a dir que l'Otero ja era al Vendrell l'home n'hauria tingut un gran sentiment...

En el passat concurs internacional jugat en les pistes del Pompeia, hom pogué copsar un incident commovedor.

Per damunt la paret de tanca, treu el cap un marrec, mira les pistes i diu: "Si que juga En Flaquer". I tot seguit apareixen damunt la mateixa paret deu o dotze caps i altres tants xicots.

I després dirà el Serrallonga del "Tennis" que no s'han de tractar "cuestiones relativas al tennis en artículos que se publican entre otros dedicados a diversos deportes que gozan del favor popular".

D'a'gun campioníssim del tennis diuen males llengües que és aficionat a certa droga, abans pròpia de gent que es creia refinada i ara, en progressiva democratització, corrent àdhuc entre cotxers de punt i camàlics. El que no sabem és si la "coca" el fa guanyar o no.

En canvi, i perquè ressalti el bon exemple al costat del dolent, llegiu això que un altre campió diu en un prospecte de propaganda:

"El campeón de la Lawn Tennis de España del año 1925, don Raimundo Morales, testimonia:

"He podido comprobar que el "Sanatogen" es el preparado ideal para contribuir a la restauración de fuerzas intelectuales y físicas."

La segona part del partit Sabadell-Europa es veié extraordinàriament amenitzada amb els crits del públic, que deia a cor:

"A pesar de los pesares... Guardio-o-o-la".

Es un èxit de "El Diluvio" que en l'edició de diumenge mateix insistia que l'equip de Catalunya

havia d'estar constituït per l'Europa reforçat amb jugadors del Sans.

Realment, d'això se'n diu tenir el do de profecia.

Ningú no sap encara qui és el misteriós Fivaller, començant per nosaltres mateixos i acabant per les juntes dels clubs de tennis.

Diumenge passat hom pogué observar una cosa molt curiosa al voltant de les pistes de tennis. Fracassats tots els mitjans detectivescos, apresos en el cinema i amb la lectura d'aquelles obres que anuncien "cada cuaderno una aventura completa", els que es tenen per més vius imaginaren el true de cridar "Fivaller, Fivaller" i veure qui, després, es tombava.

Però, romansos, no es tombava ningú. El cansament ja espaiava els crits que hom havia cregut reveladors, quan vet aquí que en sentir-se: "Hola, Fivaller", es girà un periodista esportiu, detentor del record de la perseverança periodística, i es ruboritzà com un collegial.

No gens menys, si la gent no sap "qui és" En Fivaller, sap ben bé "qui no és" En Fivaller, i ben aviat s'esvaïren les il·lusions d'haver-lo caçat.

Però el nostre amic periodista fruï d'uns moments de felicitat.

D'una gasetilla on es dona compte dels acords de la Confederació Esportiva de Catalunya:

"Es despatxaren alguns assumptes de tràmit i s'assabentà el Consell de la convocatòria per a la referida Assemblea anual fixada per al dia 30 del corrent, que segurament haurà de revestir gran importància per les orientacions i acords que allí s'adoptin, relacionats amb l'esperit i la cultura del nostre poble."

Això acabarà demanant-se un augment per a la consignació de Secretaria, de la qual depèn l'esport i la cultura del nostre poble.

Dos joves, amb un esperit esportiu que els honora en altíssim grau, jugaven al "ping-pong" en el local del Pompeia.

Els concurrents, que havien llegit "Els matins al Polo", d'En Fivaller, s'acostaven als jugadors i els miraven el cap, per veure si efectivament el tenien tan endurit com afirma el misteriós i maquiavèlic cronista.

Ata'eiat a descobrir En Fivaller, hi ha hagut qui ha fet investigacions prop dels que en un temps o altre han escrit calligrames en revistes d'avantguarda.

Hom rebutjà de bell antuvi el nom de Guillaume Apollinaire, inventor de l'esmentat gènere literari, entre altres raons perquè ja és mort.

Per igual causa fou eliminat Salvat-Papasseit, encara que un esperitista es comprometia a fer ballar taules de "poker" fins que els esperits li aclariessin el misteri.

Hom s'adreçà a Vicents Solé de Sojo, però aquest ja només pensa en el Dret Marítim i en el que s'ha d'empescar per al "Bloc-notes" de "La Noche".

En Josep Maria Junoy fou trobat a Vilanova preparant un "mes de Maria" per als lectors de "Les Idees i les Imatges". Confessà que havia renegat ensem dels cocktais, dels calligrames i del món i les seves pompes i vanitats i només treballa A. M. D. G.

Als subscriptors que ens han demanat on poden adquirir tiquets per a l'àpat del dia 22, els hem de dir que, com que no pensem anar-hi, no hem tingut cura d'assabentar-nos-en.

Als matches de hockey hi ha dos àrbitres. Si gaires partits acaben com el de diumenge a Terrassa, una de dues: o li haurà més feina per pegar a dos àrbitres, o les pinyes aniran més repartides.

La família de l'il·lustre especialista en gastroptologia doctor Tarruella és considerada com una família esportiva per excel·lència. Des del cap de casa, el "perfecte expectador", fins al Tarruella "cadet", que diumenge es revelà en l'accidentat partit de hockey que tingué lloc a Terrassa.

Potser perquè se'l veia el més jove, fou pres per cap de turc, però Tarruella petit, "stick" on

mà, es féu respectar i arribà illès a la barraca del guarda-roba.

Però en sortir-ne ja amb vestit de carrer, tingué una lleugera feblesa. En posar-se al volant de l'auto i veure els amotinats que l'esperaven, digué al seu company tot donant-li el rellotge de polsera: "Té, noi; guarda-me'l, que si em peguen potser me'l trencarien".

Diumenge féu el seu debut com a repòrter esportiu el caríssim i erudit Miquel Capdevila, més assabentat de les gestes dels Bòrgies i els Mèdics que de les de Dempsey o els All Blacks.

Que l'ofici li sigui lleu.

Hem sabut que a la Federació algú s'ha molestat per la remarca de la setmana passada en la qual es deia que la "Ligue" de París no havia entès un telegrama que li trameté la Federació, redactat en una cosa que es creien era francès.

Tot i ésser certa la notícia, naturalment que el que va escriure la remarca tenia ganes de fer broma, perquè els nostres lectors ja saben les vegades que es queden sense entendre els comunicats que la Federació trameta a la premsa, i això que estan redactats en català, o almenys així s'ho pensen.

Bruno Roghi, el cronista de "La Gazzetta dello Sport", ha publicat una informació fantasiosament encomiàstica per als "azzurri", a propòsit del partit Hongria-Itàlia que se celebrà el diumenge abans a Budapest, el qual acabà amb empat a un gol.

Bruno Roghi, de cap a cap de la seva crònica, diu coses molt interessants, amb un estil de piròtècnic, que no té res a envejar als nostres més selectes cronistes esportius. Entre altres coses, escriu: "La esquadra italiana ha tingut la felicitat intuïtiva pròpia de l'atleta italià, que infon a tots els seus gestos el buf de la genialitat".

D'això a en Karomte no hi ha més que dues passes.

Perquè En Cabot, el president de la Federació de Fútbol, havia tingut algunes qüestions fa dos anys amb En Roig Chorar, s'oposa ara categòricament a que prengui possessió del càrrec que a aquest se li ha conferit a la "Fede" per part del nou Comitè balear.

A aquest pas, els enemics d'En Cabot seran tan de plànyer com són d'envejar els seus amics, als quals serveix tan fidelment.

El partit Hongria-Itàlia

En un terreny fangós, absolutament inadequat, els italians foren els millors jugadors. Hongria pogué empatar gràcies a un penalty. L'àrbitre francès Slávick decepcionà

pel Dr. HENRIK FODOR

(Escrit per a "L'Esport Català")

Budapest, novembre 1925

D'aquest partit se'n volia fer una solemnitat esportiva. Hom volia segellar definitivament l'amistat esportiva dels dos països veïns, que havien arribat a unes relacions tan fredes; es volia superar la viva impressió que l'equip espanyol ens havia deixat, però les circumstàncies, el mal temps que hem tingut, el públic fàcilment irritable que havia de suportar una pluja molesta i així mateix els jugadors i el mateix àrbitre Slávick, que no sabé imposar-se, desvirtuaren la solemnitat que havia d'emocionar incondicionalment tots els sportsmen.

Foren, però, només unes taques solars, com va dir molt bé l'excellent periodista italià Bruno Roghi en el seu meravellós discurs; taques solars del sol lluminós de l'amistat esportiva, que no arriben a empallidir l'esclat del sol i el profà amb prou feines pot percebre-les i que una observació lleugera no sabria distingir. Així i tot, l'assabentat se'n adona amb cert desconhort, i massa repetides i amb major extensió podrien arribar a perjudicar-ne l'amistat.

Tot transcorregué en la major harmonia. En el banquet d'homenatge que la Federació hongaresa oferí als seus cars hostes a l'Hotel Britania, tot s'havia oblidat; la premsa deixà de banda les escenes poc edificants i una bona amistat esportiva i plena intel·ligència uniren els congregats. Al mateix àrbitre Slávick li fou perdonat tot, per més que cal esmentar que partits d'aquesta mena, com el d'Itàlia-Hongria a Budapest, del dia 8 d'aquest mes, no contribueixen gens ni a la propaganda del Fútbol ni a l'aproximació dels pobles.

Més respecte, més netedat i sobretot més disciplina, cal que s'imposin en aquestes competicions internacionals, i ni el públic, ni els jugadors, ni l'àrbitre, han d'oblidar que representen els pobles amb llurs virtuts i llurs defectes. Cal que s'imposin les bones qualitats i es reprimeixin en totes circumstàncies els defectes.

Antecedents al match

Cal saber que Itàlia no ha pogut guanyar mai Hongria. Només un cop hi pogué empatar. Totes les altres vegades Hongria s'imposà netament. Itàlia considera Hongria com la seva alligadora en fútbol i la seva més gran ambició rau a poder arribar a superar els seus mestres. D'aquí vénen els nombrosos entrenadors i jugadors hongaresos que s'han allistat en diverses associacions italianes; d'aquí ve tota l'agitació febril davant una lluita contra l'onze hongarès, i en aquest cas no podia ésser altrament. Només hi havia una diferència i és que en aquesta ocasió els italians tenien més probabilitats de victòria que mai: anaven a trobar l'equip seleccionat hongarès en un període de feblesa, en un estat de pega que tothom coneix prou; en uns moments on calia renunciar a alguns dels millors jugadors hongaresos. I a més a més, el mal temps va fer de les seves. Des del divendres que plovia sense parar i el camp del F. T. C. estava impossible, inundat per grans tolls d'aigua; és a dir, un terreny en el qual no hi havia manera de valer-se de cap tècnica i precisament si l'equip hongarès havia de refiar-se d'alguna cosa era d'emprar una millor tècnica i tàctica, contra la major vigor i rapidesa que tothom sap que posseeix l'equip italià.

El capità de l'equip va arreglar-lo provisionalment esperant millors circumstàncies, però no pogué introduir noves modificacions, mentre que el seu contrincant podia encara reforçar amb nous elements el seu equip diumenge al migdia.

Els davanters hongaresos resultaren excessivament fluïxos i sense cap força perforadora, a manca de la necessària força corporal no van poder-se fer amos del terreny ni de la bala, ni posar-se al nivell del joc potent dels seus adversaris. Ja d'abans, doncs, les probabilitats eren a favor de l'equip italià i el mateix joc no féu més que posar en evidència aquestes probabilitats.

El transcurs del joc i l'àrbitratge

Els hongaresos no saberen adaptar-se als elements i s'entossudiren a fer joc ras i curt; donada la poca energia de l'atac, els italians els prenen tot seguit la bala, que, tenint en compte les circumstàncies, procuraven donar sempre alta i amb passades llargues a les ales. Essent més ràpids i enèrgics que els hongaresos, llurs atacs donaven la sensació de més perill; llurs avenços es repetiren continuament, portant el perill a la porta hongaresa, i així mateix el seu xut era potent i precís.

Els dos únics gols foren fets de la següent manera: L'italià, a la primera part, amb ocasió d'un cop lliure que, tirat al mig, recollí Baloncieri, passant a Magnozzi, qui, d'un superb cop de cap l'entrà als vint minuts de joc.

Els italians es petonejaven i abraçaven, en mig de l'esverament del públic hongarès, tot sorpres de semblants manifestacions.

El gol dels magiars vingué a la segona part a causa d'un "fouled" pel qual l'àrbitre concedí penalty després de molt dubtar, el qual Molnar s'encarregà de transformar. Aquesta decisió de l'àrbitre donà lloc a discussions apassionades entre els jugadors i produí un gran aldarull en el públic, agreujat perquè un jugador italià es va permetre d'insultar-lo. Fou un incident lamentable, la culpa del qual recau en gran part en l'àrbitre, que ja abans, en les seves decisions, havia estat dubitatiu. Havia anul·lat un gol perfectament vàlid dels italians, i el penalty contra d'aquests no havia d'haver estat mai concedit. No sabé imposar-se, no féu més que excitar el públic. A partir d'aquí el joc

va embrutar-se i hom respirà de satisfacció en finalitzar-se la partida.

Dels equips

En les circumstàncies esmentades se'n pot dir molt poca cosa. Cap d'ells es presentà en la seva forma usual. L'equip hongarès, però, causà una especial decepció. Només la defensa i el mig centre Kleber satisfieren les esperances. L'atac fracassà completament. Molnar, que junt amb Pataky jugava per 25 vegada en l'equip nacional hongarès, no féu res en tot el partit per portar endavant l'atac; solament tirà algunes pilotes perilloses als dominis de De Pra, el porter italià, i l'atac hongarès donà en ben pocs moments la sensació d'ésser un perill.

El fracàs més gran fou l'ala esquerra, on Jenny no féu res de bo. Pataky, el vell internacional, és massa fluïx per a aquestes lluites, i a més a més, ha perdut la seva habilitat de xutador. En el segon temps, sol amb la pilota davant la porta italiana, se la va deixar prendre ingenuament, i malgrat tot aquell seu xut hauria pogut significar la victòria hongaresa.

Itàlia va plaure molt més; sobretot perquè sabé ajustar-se a la situació d'una manera poc freqüent. No s'amoïnava davant els tolls d'aigua i anava a la bala enèrgicament i amb entusiasme; no es mogué cohibidament, ans donà joc als ales, i si bé es presentà poc davant la porta de l'adversari, quan ho féu posà tot el seu entusiasme per a marcar. Cevenini es revelà com un perfecte artífex de la bala. També causaren bona impressió Baloncieri i Magnozzi. Els mitjos tingueren cura sobretot d'ajudar la defensa, que treballà admirablement, i el mateix De Pra féu una actuació feliç i hàbil i cospà les pilotes més perilloses. L'únic defecte que se'ls pot retreure és el de no saber contenir-se.

Vària

Altrament, els italians són una gent encisadora. Vingueren en gran colla a Budapest. Els acompanyants i els nombrosos periodistes que feren el viatge oferien un aspecte agradós i animat, inoblidable per a nosaltres. La Federació hongaresa féu els impossibles per tal que els hosts s'endugessin la millor impressió de Budapest. En l'àpat hom havia oblidat ja tot ço que esdevingué lamentable en el camp de joc, i els molts obsequis que es feren per ambdues parts diuen prou eloqüentment que les petiteses exteriors no poden trencar la intimitat de l'amistat esportiva—si només es presenten esporàdicament.

El comiat fou un "a reveure" a Itàlia, on l'any vinent es retrobaran els dos equips quan els hongaresos faran camí cap a la península ibèrica.

Chayriguès-Zamora

Una opinió parisenca no massa justa

El nostre company que va assistir darrerament al match París-Barcelona tingué ocasió de donar la impressió que li féu l'"actual" Chayriguès, un dia certament gloriós porter de l'equip de França. No obstant, algun crític francès, probablement enlluernat encara pel seu famós pasat, ha intentat comparar valor entre ell i Zamora; no cal dir que per bé que no s'atreveix a dir-ho rodonament, sembla voler concedir una certa superioritat al parisencl!

"Zamora—diu "Sporting"—més que estil posseeix rapidesa, i el seu joc, que ha fet l'admiraçió a la Península, conté masses acrobàcies inútils, molt sovint imprudents. Els seus capbussons, en el centre de la porta envers una pilota rasa, produeixen molt d'efecte, però són perfectament inútils. L'acció de recollir la bala sense estirar-se permet de llançar-se acte seguit, mentre que la posició ajaguda obliga a redreçar-se, abans d'aixecar-se a tornar la bala. A més cal subratllar "la seva feblesa en el blocatge dels xuts a l'alçària de mig cos".

En descàrrec de la competència del crític del "Sporting" cal recordar que certament el match de Colombes no fou massa brillant per al porter Zamora; però per a tranquil·litat d'aquest i dels admiradors amb què compta, convinguem no obstant que la realitat no concorda pas exactament amb la descripció que vol fer l'esmentat jugador, i que en tot cas és enormement superior a Chayriguès.

Es clar que potser quan Zamora tingui 35 anys no es defensí tant, ni de bon tros, com ho fa encara el porter parisencl...

Pati Blau

PELAI, 1

Local completament reformat, el més adequat per a passar les veïlles d'hivern

Tothom pregona el suculent café que es pren en aquesta casa

Aquesta casa serveix la riquíssima llei de les "Lletgeries de Catalunya"

EL TENNIS

EL III MATCH FLAQUER-PLAA

El match decisiu va jugar-se davant d'un públic apassionat que gaudi d'un dels més bells encontres :: L'àrbitre, M. Caillon, molt just i competent :: Plaa, amb perfecte domini de la forma, adjudica una esclatant victòria

Seria tasca factible, però difícil, arribar a trobar dins el tennis el més "professional" dels "amateurs". En canvi, costa poc d'assenyalar Plaa com el més "amateur" dels "pros", per l'entusiasme i fe que posa en tot el seu joc, i s'esdevé que l'espectador que presència un encontre com el que ens ocupa, es creu enfront d'una lluita entre elements d'un mateix sector esportiu.

Plaa portà el partit amb una fluïdesa que no exclou la vigoria. El seu estil, sense ésser un prodigi de filigrana, va ésser prou perfecte d'execució per a satisfer el més exigent, i el seu joc en cada moment fou una cosa eúrmica i depurada.

Plaa donà constantment la sensació de domini de tots els ressorts. Ell portà la iniciativa en l'atac. No deixà atansar Flaquer a la xarxa i l'obligà a fer un joc de fons dur i esgotador. Cal confessar, però, que malgrat existir un pensament de monotonía en el descabellament del match, pel poc que sovintejaren les entrades al davant, tant Flaquer com el pros francès revestiren totes les jugades d'una bellesa que poques vegades hem vist superada.

Plaa és el jugador que juga "amb tota la seva ànima". Això el fa simpàtic, i així que hom s'asseu a la pista, sense voler se sent emportat per un afany irresistible de veure-li resoldre noves situacions compromeses amb aquella llestesa seva tan personal. La caceria de la bala a l'sprint és la seva especialitat. Plaa, amb un entrenament orientat i amb la seva inclusió en concursos i torneigs, aviat el veuríem entre els "asos" del tennis ocupar un lloc preminent.

Flaquer tingué una tarda magnífica. Molt segur, aguantà en el possible l'empenta constant del seu contrari i féu belles jugades de "revés", on sempre el nostre campió ha excel·lit. Així mateix aconseguí apuntar-se algun punt per mitjà del "contra peu", fruit del seu coneixement de joc. El seu servei fou admirable; el que succeí fou que Plaa, amb una naturalitat desorientadora, en feia la resposta, plaçant-la amb força precisió. Flaquer en aquest partit, malgrat de sortir-ne vençut, demostrà la seva alta classe i bé que a estones el seu joc pequés de tou, a estones es desvetllà apretant de ferm. En el tercer "set" anà igualant de jocs fins a imposar-se i adjudicar-se'l finalment per 6 a 4.

Repetim que Flaquer jugà molt i molt. La seva forma actual quasi gosaríem a dir que mai no ha estat superada. Plaa sortí guanyador de Flaquer per la senzilla raó que juga més. En el present match veírem far prodigis de tècnica al pros del Pompeia; veritables meravelles que si el públic hagués posseït una major comprensió li haurien valgut xarroses ovacions.

El tercer match Flaquer-Plaa fou un esdeveniment tennístic dels que no en corren gaires. Així ho vaticinàrem i així ha succeït.

Quatre "sets" d'En Plaa és un resultat normal que difícilment podrà millorar Flaquer, si Plaa conserva la seva forma. Es tracta d'un jugador molt complet i prou ben constituït físicament per aguantar els cinc "sets" si calgués, a la qual cosa el seu contrari no arriba.

D'èxit i ben complet pot qualificar-se l'esmentat "match". Els organitzadors poden estar contents del resultat de la competició. Així és com es treballa pel progrés de l'esport nostre i no com ho entenen alguns. Jo, des d'aquestes pàgines, retrec l'encert que ha presidit tota la seva actuació i els felicitats. El públic en sortí satisfet. Val a dir que no n'hi havia per menys.

El resultat tècnic fou: 6-3, 6-4, 4-6, 6-4, d'En Plaa. L'àrbitre, M. Caillon, entrenador del Barcelona Lawn Tennis Club, estigué molt just en les seves apreciacions i palesà una competència lloable.

Fivaller

Boxa

A LES ARENES

Jack Taylor es rehabilita venent netament Al-Baker per punts

El públic correspongué diumenge passat al crèdit que havia sol·licitat Jack Taylor per a rehabilitar-se davant dels aficionats barcelonins, concorrent força nombrosos a Les Arenes per a presenciar el seu encontre amb Al Baker. No baixaria de set mil la xifra d'espectadors que s'aplegà a les grades i a la pista.

Jack Taylor va aparèixer diumenge completament distint del dia que va fer el seu debut davant de l'argentin Natali Pera, i ja podem dir ara que aquest no hauria pas existit aquell dia si el Taylor d'aleshores hagués estat el d'ara.

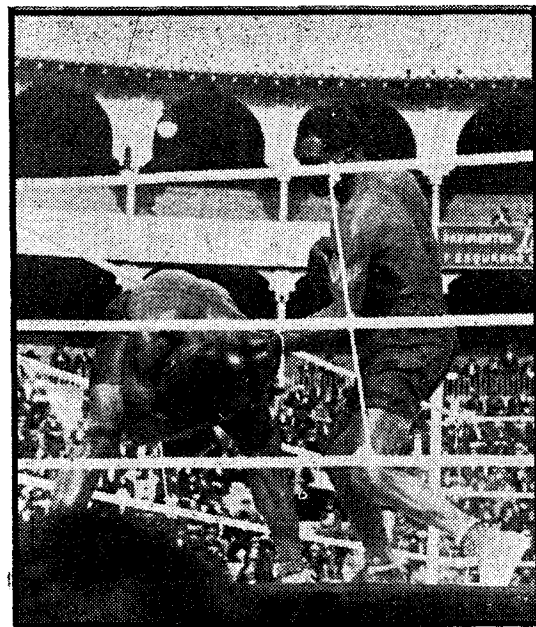
L'encontre entre els dos negres va oferir-nos l'oportunitat de conèixer què cosa és la boxa americana; mai haviem presenciat a Barcelona quelcom de semblant, i després del combat se'ns presentaren ben clars els motius que fan que invariablement tots els boxadors europeus que van als Estats Units resultin batuts amb tan rares excepcions, que si algú en torna incòmode ens atreviríem a dir que ha estat perquè la seva classe no ha estat presa en consideració.

La boxa que es practica als Estats Units és sens dubte superior a l'europea sota tots els punts de vista; àdhuc estèticament, és per als iniciats molt més bella que la nostra, i és per això que avui els mètodes de lluita americans van desterrant a passos agantats totes les modalitats de la primitiva boxa anglesa. No obstant l'adaptació als nous mètodes de lluita, necessitarà un període de temps molt llarg, car representen una fusió tan estreta entre el que és instintiu i el que és art, que fracassaríen segurament tots aquells que intentessin destriar una i altra cosa.

El combat que forniren Taylor i Baker no va ésser prou una lluita en la qual els dos boxadors cerquen, per mitjà de l'eficàcia del seu atac, posar l'adversari en una situació d'inferioritat física que els permeti o bé obtenir una victòria per fora de combat o bé assolir al seu damunt una superioritat física efectiva, sinó que va ésser un encontre en el qual tots dos boxadors procuraren superar el contrari en el que acostumem a nomenar ciència pugilística. No hi ha pas dubte que això agradà molt més a la concurrència que no pas allò altre, car aleshores no hauria estat possible de fer-se càrrec de les modalitats d'un sistema de lluita que no coneixíem només que a mitges.

El que acabem de dir no significa que la boxa que empraren els dos boxadors restés desnaturalitzada per la manca d'eficàcia, que el que presenciàrem fou una senzilla exhibició. Res d'això, car molts dels cops que l'un i l'altre es donaren eren suficients per a deixar fora de combat a qui no hagués posseït, com ells, la resistència i els coneixements que palesaren. El que va haver-hi en realitat, com ja hem dit més amunt, és el desig dels dos boxadors d'imposar-se per damunt de tot com a homes científics sense negligir en cap moment l'oportunitat de fer boxa efectiva, però sense deixar-se dominar per aquest únic desig.

Jack Taylor va ésser en realitat qui va imposar

BAKER - TAYLOR

Una de les poses característiques de la defensiva de Taylor, a l'esquerre, que va batre diumenge brillantment Al Baker, a la dreta.

aquesta tàctica; la seva defensiva admirable li permetia això i molt més. Els darrers combats que ha fornint aquest boxador indiquen un cert declivi en els seus mitjans, i encara que ningú no pot aclarir si això és quelcom de definitiu o passatger, ningú no pot negar, àdhuc admetent la pitjor de les hipòtesis, que davalla de molt amunt i que conserva en aquests moments qualitats de veritable campió.

La boxa d'aquest negre és variadíssima, ensems que original i definitiva. Tot, des de la seva guàrdia fins a la manera de donar o de llençar els cops, li és propi i exclusiu, i això fa que des del punt de vista de l'adversari boxar en contra d'ell representa haver d'heure-se-les amb un home dels més difícils. Jack Taylor és encara ràpid i precís; difícilment col·loca un sol cop; abans que el primer arribi a destinació, l'altre ja està llençat, i allò meravellós és comprovar que això ho aconsegueix sense que aparentment la seva guàrdia resti descoberta; altrament el cop és llençat de vegades quan sembla impossible que per la col·locació del qui el dona pugui arribar a lloc, i això no obstant, molt sovint el cop reïx, car amb un ràpid moviment del cos corregeix instantàniament el defecte; ara bé, si el cop no arriba al lloc precís i va a parar als guants del contrari o a qualsevol altre indret poc vulnerable, hom nota de vegades com abans que el fet es produeixi Jack Taylor ja ho ha notat i ha donat una frenada per tal de no fer-se mal a les mans inútilment.

Els braços gairebé creuats damunt del pit, els genolls en flexió, el cap enfonsat entre les espatlles i l'esquena corbada, aquesta és la guàrdia bon xic simiesca d'aquest negre original; si afegim a això una marcada desviació del tors cap a la dreta, hauríem de convenir que trobar-se damunt del ring davant d'un home en aquestes condicions, ha de produir una impressió més aviat desagradable. Però això no és en-

(Segueix a la pàg. 13.)

Abans de comprar el vostre
automòbil vegeu el famós

Rugby

Bellesa, comoditat
i economia. L'únic
al món proveït
d'espina dorsal

El Rey de les pujades!!

Torpedo, 6.300 ptes.
Sedan, 9.750 ptes.

Coris, 517 i 519

BARCELONA

Fosfo - Glico - Kola DOMÈNECH

RECONSTITUENT indispensable
en tots els casos de Debilitat,
Neurastènia, Desalliments, Can-
sament, Desvanciment i res-
taurament de totes les malalties

Farmàcia DOMÈNECH
Ronda Sant Pau, 71 - BARCELONA

Han d'incloure's 0,10 ptes. en segells de correu

Envieu franc de cost i sense compromís
una mostra del Fosfo-Glico-Kola Domènech

Nom

Direcció

El Campionat Català del grup B

(V jornada: 15 novembre 1925)

Una jornada brillant pel Badalona, Reus i Iluro, vencedors absoluts * El Júpiter accentua la seva mala forma, però amb l'Atlètic de Sabadell segueix a la davantera de la classificació

CLUBS	PARTITS				GOLS		
	J	G	P	E	F	C	P
Atlètic Sabadell . . .	4	3	1	0	5	4	6
C. D. Júpiter . . .	4	3	1	0	7	5	6
Iluro S. C.	5	3	2	0	13	6	6
C. E. Manresa . . .	5	2	3	0	11	11	4
F. C. Badalona . . .	4	2	2	0	9	9	4
F. C. Lleyda . . .	4	1	2	1	7	8	3
Reus Deportiu . . .	4	1	2	1	5	14	3
U. E. S. Andreu . . .	4	1	3	0	10	10	2

A Badalona

Una esplèndida actuació dels Badalonins, vencedors del Manresa per 4 a 1

Cal reconèixer, per començar, que el resultat d'aquest encontre fou just. El Badalona mereixia guanyar, per la millor qualitat del seu joc i per la major compenetració i rapidesa dels seus jugadors. El fet que als cinc minuts de començat el partit els de la costa ja comptessin dos gols al seu favor, els donà una elevada moral i una seguretat en la manera de produir-se que forçosament havien de fer-se sentir en el desenrotllament general de la lluita. Potser fou aquest ràpid avançatge aconseguït pels Badalonins i qui tragué al partit una part molt principal de l'interès que podia revestir. En tota la tarda hom ja va veure, amb molt poques possibilitats d'equivocar-se, qui havia d'ésser el vencedor i qui el vençut. I això, en una lluita de campionat representa una mesura d'interès molt considerable.

Bé és veritat que, malgrat tenir l'"score" francament advers, els manresans no decaiguiren en tota la tarda i sempre donaren mostres d'un lloable entusiasme, que no decandí en el transcurs de

Magnetos Bosch Bugies

tot el partit. Però el fet que el match ja estigués virtualment decidit als pocs minuts de començat influí, creiem nosaltres, d'una manera molt important en l'actuació de tots dos equips.

El Badalona tingué diumenge una de les seves bones tardes. Sobretot la davantera, arribà a una gran altura, que és mala tasca la de citar nom. No obstant, ens permetem assenyalar a Garriga, Forgas i Tejedor III. En un pla un xic inferior, també la ratlla mitja complí a bastament; sobresortí l'infatigable Gamis, que fou, potser, un dels millors homes en el camp. Bé i segura la defensa, i Bru es concretà a complir en totes les seves intervencions.

En els rengles manresans, l'absència dels germans Martí s'hi deixà sentir d'una manera considerable. Mancat de mig centre, l'onze manresà es produí d'una manera molt desordenada. Els mancà la malícia i l'encert necessaris per tal de saber unificar l'esforç en els moments oportuns, i sobretot en saber-se aprofitar de les estones en què els badalonins s'adormiren un xic sobre els llorers. Corrons fou indubtablement el millor home de l'equip i un dels millors sobre el terreny. La defensa, molt valenta i entusiasta, individualment, però en conjunt no feren gairebé res de bo. Dels mitjos, Zenzano, que jugava en un lloc que no era el seu, fou no obstant el millor. Cal dir, però, que aquesta ratlla fallà d'una manera molt sensible i fou el principal promotor de la derrota manresana. Els davanter, mancats d'ajut dels mitjos, es mostraren poc decidits davant de gol, però no obstant compliren tots, a excepció de l'Homs.

El joc fou sempre dut a un tren endimoniat, i no hi faltà la natural duresa d'aquesta mena de partits. Es jugà, però, amb noblesa per part de tothom i ni el més petit incident enlletgí la jornada. Fou una bella nota l'encertada manera de dur els seus atacs la davantera badalonina.

Al minut escàs de començat el partit, Tejedor III rep una bona passada de Forgas, avança i centra; Corrons va per repèllir la bala, però amb

tanta mala sort que ell mateix l'envia a la xarxa. Poc després, en un embull davant la porta, produït per una altra intervenció de Tejedor III, el back manresà Vila, en anar a aclarir la situació, envia també la pilota a la seva pròpia porta. El tercer gol badaloní l'aconseguí Forgas, en aprofitar una bella escapada de Llinàs. En aquestes altures, Zenzano marcà el gol manresà, d'un fort xut des de llarga distància.

A la segona part el domini fou molt repartit. L'interior dreta badaloní aconseguí un altre gol pels seus, en recollir una passada de l'incansable Forgas. Als darrers instants, el Manresa reaccionà valentment, però ja era tard.

Arbitrà regularment el senyor Vidal, i els equips es formaren així:

Badalona. — Bru, Massanet, Tejedor III, Bosc, Blanco, Gamis, Llinàs, Gol, Forgas, Garriga i Tejedor II.

Manresa. — Corrons, Vila, Farré, Delgado, Vinyes, Zenzano (als vint minuts del partit, Zenzano i Vinyes canviaren els llocs), Gavalda, Rosell, Homs, Terme i Font.

El públic, nombrós i correcte.

Al Poble Nou

El Júpiter vencedor del Lleyda per 1 a 0... de penalty

El partit que en la jornada futbolística de diumenge corresponent al campionat català va tenir lloc al camp del Júpiter entre aquest cercle i el Lleyda va ésser molt disputat; la duresa en fou la característica dominant.

El partit en si va resultar ben mediocre, ja que fora la duresa que, com hem dit, fou la nota dominant i que va apassionar els partidaris dels dos equips, el joc, allò que diem joc, no va aparèixer per enlloc.

El Lleyda, al qual s'assenyalava com a inferior al club campió, després d'una primera part en la qual el domini li va correspondre en absolut, va operar un canvi lamentable en la segona, veient-se dominat pel Júpiter, que jugava només amb deu jugadors per l'absència del Juncà, el qual hagué d'ésser retirat del camp lesionat als 20 minuts d'haver començat el partit.

Examinant les característiques que assenyala el joc desenrotllat pel Lleyda, veiem l'absència de l'element xutador. En tot l'equip lleydatà, que juga amb empena, no existeix el jugador que posseeixi el xut que manca per assolir gols. Aquesta falta, que no essent l'única de l'equip és la més remarcable, creiem que fou la causa d'haver perdut aquest partit.

Val a dir, però, que la sort no els va ésser guaire favorable, car el gol del Júpiter ho fou d'un penal que Cruella concedí, la qual cosa demostra, al nostre modest parer, un excés de severitat.

Els millors del Lleyda foren sens dubte el porter i els defenses. De l'Uriach no se'n pot fer més que elogis, car en les poques vegades que entrà en joc demostrà intelligença en la col·lo-

cació i molta seguretat en els blocatges de la bala. No se'l pot fer culpable del gol, car, ultra ésser un penalty, la manera que fou transformat en gol el feia imparable; la bala xutada per Ortí va anar a rebotre al pal, introduint-se a la xarxa.

La parella Zamora-Timó va mantenir a ratlla gràcies al seu joc encertat, a la davantera del Júpiter. Timó, cobrint la porta durant tot l'encontre, va desbaratar les furioses arrencades de Bragulat, el fogós davanter centre jupiterenc.

Els mitjos no demostraren el coneixement de joc necessari perquè la seva tasca resultés reeixida del tot. I en la línia davantera la descohesió creiem que va ésser ben palesa; si hi ajuntem l'excés de joc personal a què es lliuraren, trobarem el desballestament que, excepte en comptats moments, va mostrar aquesta línia.

Quant al Júpiter, si bé no va mostrar superioritat en el joc, va mostrar-la en la col·locació dels jugadors, i això es deu que en partit que fins

Magnetos Bosch Bugies

un quart abans d'acabar tenia empatat el guanyés per la mínima diferència. Es en la seva línia mitja on rau la veritable vàlua de l'equip.

La línia Perich-Callicó-Montoliu constitueix la barrera més sòlida de l'equip. Diumenge varem tenir ocasió d'observar el joc que desenrotlla l'esmentada línia, que amb tot i limitar-se a la tasca estricta dels mitjos sap guanyar per al seu club partits ben compromesos.

Els defenses, principalment Ortí, que varen començar molt fluixos, s'anaren afermant en el transcurs de la partida, seuse trobar, però, la plenitud del joc que altres vegades els hem vist.

De la línia davantera sobresortí Bragulat, el qual indubtablement reuneix condicions per al lloc que ocupa, però no ens agrada la seva forma excessivament fogosa. Una major intelligença del joc i una depurada tècnica d'aquest es de creure que constituïrien per Bragulat elements necessaris per a triomfar en el lloc de compromís que ocupa.

Va arbitrar el senyor Cruella, el qual va arregar els equips en la següent forma:

Júpiter. — Ros, Ortí, Martín, Perich, Callicó, Montoliu, Costa, Gisleno, Bragulat, Santamaria i Juncà.

Lleyda. — Uriach, Zamora, Timó, Espeleta, Blanco, Echevarria, Martínez, Eduard, López, Asarta i Parés.

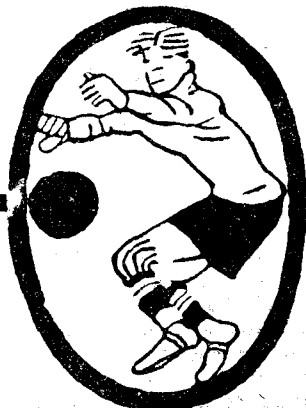
A Mataró

També l'Iluro permet de refer les esperances en batre l'U. E. Sant Andreu, per 3 a 0

Segur, seguríssim, que tots els que el passat diumenge ens encaminàrem al terreny de l'Iluro per presenciar el partit que havien de disputar-se els primers equips més amunt indicats, no espèrarem que acabés amb un resultat tan favorable als locals.

Val a dir, però, que l'Iluro, segurament per reivindicar-se del trist paper representat en l'anterior partit contra l'Atlètic, sortí al camp amb unes ganes folles de quedar bé, i a fe que ho aconseguí. Tots els seus components, des d'En Florensa fins En Verdier, posaren una gran fe per tal d'assolir un bon resultat que fes tornar les esperances perdudes als respectius "istas".

SPORTSMEN

INVITEM A COMPARAR

Bales reglament, a 2,95; 4,95; 7,95; 10,95
Jerseys fútbol, a 2,25; 3,50; 4,95; tots colors
Mitges jugador, a 0,90; 1,65; 2,25
Pantalons jugador, a 1,75; 2,35; 2,65; i 2,95 tots colors.
Càmbres angleses, a 1,25; 2,30 i 2,95
Defenses, a 0,55; 0,75; 0,95; 1,45 i 2,95
Turmelleres angleses, a 5,35 i 5,85
Genolleres porter, a 8,95 i 9,95
angleses, a 5,95
Guants porter, a 7,95; 9,95; 12,95 y 16,95
Sabates fútbol, totes les mides, a 10,35 i extra a 14,95.

CASA LAYRET

BOQUERIA, 29-Telèfon 2853 A.-Sucursal: Carme, 36
Fabricació especial per a Clubs; jerseys, pantalons i mitges fútbol, etc., en tots colors i dibuixos que es poden desitjar sense augment de preus

L'Iuro, en aquest partit, es presentà totalment reformat, i ens demostrà un conjunt poc acostumat.

Tres gols es marcaren per part dels locals; marcats en la primera part, i tots ells de factura preciosa. No hi valgué per a res l'esforç del porter andreuenc, ja que tots ells eren de la categoria dels imparables.

A poc de començar, Canet obté el primer després d'una sèrie de passades davant la porta; del segon en fou l'autor Verdier, d'un xut llançat a un metre de la porta, després d'haver fallat la bala a Canet, Vinyes i Palahi, i l'últim, el millor de la tarda, el marcà Vinyes en aprofitar un centre de Clos.

Durant el segon temps el partit no va decaure ni un instant, no podent-se'n marcar cap més gràcies a l'encert que acompanya les respectives ratlles defensives.

L'Avenç se'n presentà al terreny amb moltes ganes de fer quelcom de profit, però no marcà per culpa de la seva davantera, que jugà desorientada tota l'hora i mitja. Solament es destacà En Simó que fou el veritable creador dels perills a la porta dels locals.

La ratlla dels mitjos féu el que bonament pogué, per tal de contenir l'empenta mataronina. Es distingí En Tomàs, que fou veritablement l'heroi del Sant Andreu.

Les defenses i el porter, acompliren dignament.

Curà de l'arbitratge En Villena, que es comportà imparcialment.

Els equips es presentaren de la següent manera:

Sant Andreu: Ginestet, Solé, Sellarés, Bau, Tomàs, Massagué, Guixà, Sata, Grau, Arenas i Simó.

Iuro: Florensa, Mauri, Comas, Bogó, Lleonart, Bentaachs, Clos, Canet, Palahi, Vinyes i Verdier.

A Reus

Els reusencs baten els «leaders» de l'Atlètic de Sabadell, per 3 a 1

L'equip de les sorpreses—com li diuen—ha produït el primer entrebanc al líder del Grup B, i d'una manera ben esplèndida, car si a la segona part del partit no treu tot el seu esforç, l'score hauria estat quantios i molt més abundant contra els sabadellenes.

Davant l'Atlètic compost per Adreu, Pujol, Sorripons i Gallofré, el Reus oposà l'onze següent: Cabo,

Magnetos Bosch Bugies

Queralt, Cisteré Vernet, Vergès, Vives, Magrinyà, bas, Salamó, Gironès, Cofreces, Ramos, Pros, Mota, Domingo, Rubio, Fort i Corrons, onze jugadors que saben guanyar i que començaren jugant amb un entusiasme incomparable, entusiasme que avassallà moralment els sabadellenes.

L'atac a la porta de l'Atlètic fou constant, i ben aviat veiem que Fort introdueix la primera pilota dins la xarxa, a favor del Reus, d'un xut ras per l'angle.

Reaccionen els de Sabadell, però no poden prendre la iniciativa del joc, car el domini damunt seu és absolut; la línia defensiva, però, fa veritables esforços per evitar gols.

En començar la segona part, els davanter locals xuten de faiso ben perillosa, i és altra vegada Fort qui marca el segon gol per al Reus, en forma ben vistosa.

Els forasters es desmoralitzen i se n'aprofiten els locals, els quals, en un formós canvi de joc, marquen per mitjà de Domingo el tercer gol, que resulta ésser el millor de la tarda.

Fins a aquest moment el partit ha estat noble, però bé que dur, però aleshores el joc esdevingué violentíssim per part dels sabadellenes, i hagué de retirar-se un jugador del Reus, lesionat.

Unes mans dels locals motivaren un free-kick que Mota sabé col·locar per l'angle inferior i marcar així l'únic gol del Sabadell.

Els equipers del Reus jugaren amb una empenta formidable i amb cobdícia, però els de l'Atlètic sense aquesta condició.

L'àrbitre Vilalta complí la seva missió imparcialment i bé.

Aquest número ha passat per la censura governativa

La Copa de Catalunya

(IV jornada: 15 de novembre 1925)

Terrassa, 5-U. E. de Sans, 2

Sabadell, 4-Europa, 3

Martinenc, 4-Gràcia, 2

CLUBS	PARTITS				GOLS		P
	J	G	P	E	F	C	
Terrassa F. C.	4	3	1	0	17	14	6
F. C. Martinenc	4	3	1	0	12	12	6
R. C. D. Espanyol . . .	3	2	0	1	11	4	5
U. S. Sans	3	1	1	1	8	10	3
Gràcia S. C.	3	1	2	0	9	11	2
C. E. Sabadell	3	1	2	0	6	8	2
C. D. Europa	4	0	4	0	12	16	0

AL CAMP DE L'ESPANYOL

El Sabadell feu una actuació molt superior a l'Europa, que continua en la seva mala tongada

Davant d'un públic no massa nombrós tingué lloc aquest partit, el qual, si bé no havia d'influir d'una manera decisiva en la marxa del concurs, tenia com atractiu la possible rehabilitació dels dos clubs que, malgrat llur reconeguda vàlua, ocupaven el càrrec lloc de la classificació.

Una vegada vist el brillant joc que ens oferiren, no podem menys de reconèixer que tant l'un com l'altre equip estarien millor classificats a no ésser, en part, per la "guigne" que els ha perseguit en els anteriors partits.

S'hi veié per damunt de tot, en aquest match, el factor entusiasme i rapidesa, sense que per això la qualitat del joc fos despreciable. El públic, que sembla donar poca importància a aquests partits de la Copa Catalunya, restà ben impressionat d'aquest encontre, interessant en tots moments i emocionant a estones.

Els dos equips es presentaren incomplets: el Sabadell mancat de Montaner, Desveus, Tena II, Martí i Pastor; l'Europa, mancat de Bordoy, Alcoriza i Alcàzar.

La composició era la següent:

C. S. Sabadell. — Casanovas, Cabedo, Moreno, Morera, Devesa, Tena I, Domènech, Bertran, Zamora, Sangüesa i Sans.

C. D. Europa. — Sanahuja, Serra (Pere), Artius, Serra (Carles), Pelaó, Mauricio, Pellicer, Cella, Cros, Olivella i Vidal.

La característica ha estat el joc de combinació, en el qual ha superat el Sabadell, que per aquesta raó ha pogut apropar-se més sovint al gol contrari i crear perilloses situacions per als europeistes. Aquests han reaccionat a voltes amb força impetuositat, però en general han estat dominats la major part del partit. I ha estat precisament a causa d'una menys encertada i precisa combinació que la dels seus adversaris. Els moments de perill han estat tan nombrosos en una

AL MARGE DEL MATCH DE TERRASSA
L'aristocràtic hockey, esport de l'esdevenidor

banca com a l'altra, i sols degut a una forta dosi de valentia dels porters i defenses no hem vist l'score, ja de si copiós, augmentat.

La tonalitat del joc ha estat sempre d'una duresa adaptada a la importància de la lluita dels clubs contendents en disputar-se l'últim lloc en la competició de la Copa, però no hem de remarcar, afortunadament, cap incident desagradable, i ni tan sols podem dir que les lesions fossin degudes a cap acte intencionat.

Això contribuï a fer el partit agradable en tots conceptes.

Joc intel·ligent, d'entusiasme i net, què més volem?

Com va jugar el Sabadell

Començant per l'actuació col·lectiva de l'equip blau, hem de dir que féu un joc com no esperàvem. Els suplents actuaren tan bé com els titulars, i pot dir-se que amb aquests el resultat no hauria pogut pas millorar. A dir veritat, no esperàvem la victòria de l'equip sabadellenc abans de començar el partit, perquè creïem que el seu adversari era capaç de donar-li un disgust. Però veïrem l'entusiasme d'aquells onze xicots en sortir al camp a guanyar, i ens demostraren que passaven les línies defensives europees amb tota la facilitat del món; i aleshores judicàrem que l'equip sabadellenc guanyaria el partit.

I vingueren, ara l'un i després els altres, els quatre gols, tots ells d'excel·lent execució, com a confirmació de la victòria d'aquesta sortosa tarda dels sabadellenes.

Diem sortosa tarda, no perquè creguem que la sort els afavorís, sinó perquè varen saber trobar una tan admirable avenença entre uns i altres jugadors de l'equip, la qual cosa no creiem que sempre puguin tornar a fer en un joc tan acabat en aquest sentit. Jugaren com cal jugar, fugint d'individualismes i aprofitant la

*Amb qualsevol sabó que us
afaitau sentireu coïssor
després; no així si useu crema*
"FAVORITE"

més petita ocasió de veure's atacats pel jugador contrari per fer la passada al company desmarcat, i aquest sense pèrdua de temps iniciar la jugada corresponent amb càlcul, sempre amb premeditació i a l'ensems amb rapidesa.

Individualment es destacaren Sangüesa, Sans, Zamora, Tena i Casanovas. L'avant centre se'n mostrà un jugador de mèrits indiscutibles, avassallador i de bon joc d'adaptació al conjunt. Sans i Sangüesa formaren una ala completíssima que fou la iniciadora de totes les ocasions perilloses per al marc contrari. Els dos Sans se'n veïeren un tip per aturar-los. Tena I, el millor mig dels sis, ratificà les seves grans qualitats de jugador eficaç.

Casanovas estigué molt oportú i molt valent.

Els altres compliren bé, i cal fer esment del novell element que substituï a Montaner, el jugador del reserva Moreno, el qual ens aparegué amb un xut molt potent, segur i força ben dirigit. Pot ésser un bon jugador, i ens plauria de veure'l més a l'obra per tal de fer-ne altre vegada el judici. Devesa, el mig centre, va estar molt bé a la segona part.

El joc de l'Europa

A l'Europa, que fins ara l'havíem cregut desafortunat, ja comencem de trobar-li les causes de les seves poc brillants "performances". Havia de perdre, perquè jugués malament, sinó perquè el seu rival era superior. Quines són aquestes causes? No hi ha el lligam necessari entre els jugadors perquè de l'equip en surti una impressió de joc de conjunt. Jugadors brillants individualment, juguen moltes vegades per rutina i no calculen la situació precisa del company al qual la pilota va dirigida. Això retarda l'execució de la jugada, i per tant el joc esdevé poc eficaç. L'equip de l'Europa no està en bona forma i pot treure molt més partit de les seves excel·lents individualitats.

TERRASSA - SANS

Una bala disputada entre Sabaté i Martínez

En l'ordre de mèrits individuals esmentarem en primer lloc Olivella i després Cros, Maurício i Jaumandreu. Tornem a dir que Olivella és el millor cavanter de l'Europa, perquè és el que porta l'energia i l'acció de l'atac. Sense ell la línia restaria mancada d'iniciativa. Cros és el gran cooperador; sempre que hi hagi qui li doni ocasió, compleix i xuta bé i arrenca amb valentia envers el gol contrari. Maurício, el millor mig en aquest partit, no pecà d'excés de filigranes com el seu company Serra, i es mostrà més actiu que Pelaó, el jugador de la flema, de la regularitat. Jaumandreu fou bones parades. En Serra, defensa, hauria jugat millor amb un altre company més segur i compenetrat amb el seu joc. Hagué d'intervenir per suplir Artius en mantes ocasions, i en general complí. Els altres estigueren regulars.

Com es feren els gols

El primer l'obtingué en Sangüesa d'una bona passada de Zamora, que rematà d'un fort xut.

El segon, que fou també del Sabadell, vé per mitjà de Sans, que rematà un centre de Domènech molt oportú.

L'Europa entrà després el seu primer gol de resultes d'una passada de Serra (mig) a Olivella, i d'aquest a Cros, que xuta fort.

Un nou gol de l'Europa, i per tant l'empat, motivat per una arrencada d'Olivella que finí xutant fortament.

El Sabadell desfà l'empat per mitjà de Zamora, el qual, en combinació amb Bertran, arribà a la porta de l'Europa i xutà admirablement. Fou el millor gol de la tarda.

Durant la segona part es marcaren els altres dos gols, l'un obra de Sans, d'un fort xut des de l'angle, i l'altre obra d'Olivella en una valenta escapada individual.

L'arbitratge d'En Vela, bé; però havia d'haver castigat l'Europa amb penalty per falt de Serra, voluntari i quan el gol era gairebé inevitable.

E. V.

A SABADELL

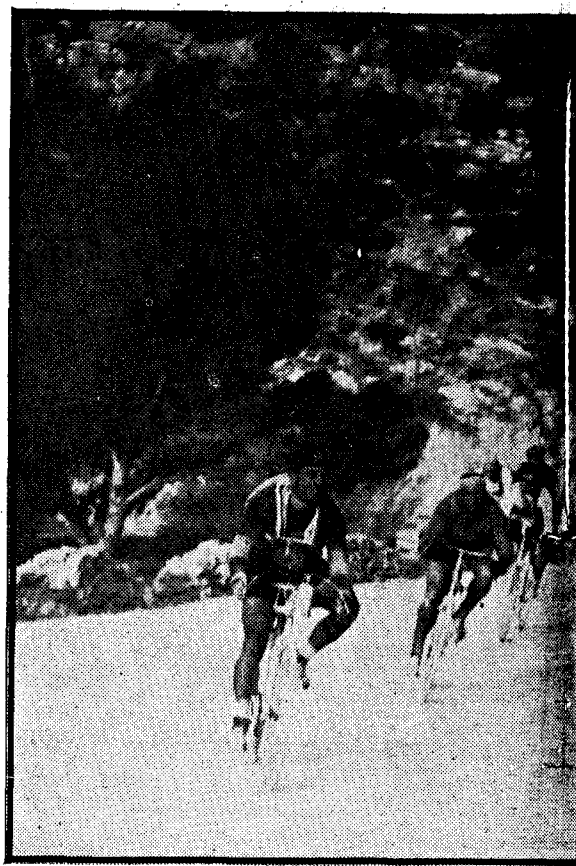
El Terrassa, en un partit brillant, desfà l'U. E. de Sans, que comptava amb moltes probabilitats per a la Copa — Un públic model de correcció

Aquest partit va ésser dels que hom en queda complagut; ambdós cercles lluitaren amb el màxim d'entusiasme, fent relluir en tots moments fermesa pròpia solament en els encontres de campionats.

Analitzant l'actuació dels equips, hem de reconèixer que el factor principal de la derrota del Sans fou la pobra exhibició dels mitjos ales i la no molt completa de Gularons.

Tampoc la parella defensa va jugar amb l'encert que ens té acostumats, fent que moltes vegades Pedret hagés d'emprar-se a fons, ja que malgrat els molts gols, no podem qualificar de desencertada la seva actuació.

La ratlla davantera jugà força bé; potser hi trobàrem a mancar aquella embranzida que li dona Em Feliu, però, no fou la falta d'aquest equipier precisament la que privà el Sans d'anivellar almenys la partida; ans la desgràcia en el xut, ja que, malgrat el molt que xutaren, fou quasi sempre sense direcció, i quan no era així el pal tenia cura que no es traduís en cap gol.

L'escamot davanter per

SABADELL - EUROPA

Cabedo, el defensa sabadelleno, talla la centrada de Pellicer

EL GRAN PREMI OPEL: D